

рушинки, кръстосватъ подъ стрѣхи и чердаци, до като ливне пороенъ дъждъ и рукнатъ капчужитѣ.

Измокрени махленчета, като пилци, се начоколяватъ по лавици и чердаци, надничатъ едно прѣзъ друго, кой първи да види слънчевъ лжчъ, кога ще изгрѣй. И мѣрне ли се слънце и капчужитѣ тукъ-тамъ почнатъ да се оцѣждатъ — припватъ подъ рѣдкитѣ капки дъждъ, задирятъ отминалъ облакъ, който отмалѣлъ бавно плува на залѣзъ и тжпо, глухо гърми, окжпалъ поляни и гори.

Гледаме облака, цапаме боси изъ махленскитѣ локвички и крѣщимъ колкото гласъ държи:

Дъждъ вали, слънце грѣе,
Радвайте се кокошчици,
Да ви растатъ опашчици!

Облакътъ е прѣвалѣлъ тамъ нѣкъдѣ надъ окжпани бърда: слънцето подава разведрено лице надъ засмѣли се гори, а ние, палази махленчета, цапаме изъ баричкитѣ и крѣщимъ и се молимъ:

Дай Боже дъждъ,
Да се роди ржжъ!

Звънливия припѣвъ кѣнти низъ схлупени стрѣхи, до като нѣкъдѣ на изтокъ се извие цвѣтистата лента на първа джга, по чийто шарки бѣлобрадъ знахаръ гадай за близко плодородие: голѣма ли е червената шарка на джгата — виното ще бжде много тая година; силна ли е жълтата — нивята много ще класятъ; а ние загледани въ джгата, се надприказваме — може ли нѣкой да мине подъ джгата; че който подъ нея се провре, ако е момче — момиче ще стане, което момиче мине, на момче ще се прѣвърне.

И търтваме джгата да стигнемъ, подъ нея да се провремъ.
